

2) Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 40/94 ⁽¹⁾. Sąd Pierwszej Instancji uznał w istocie, że właściwy krąg odbiorców winien składać się jedynie z odbiorców hiszpańskojęzycznych „nawet jeśli przyjęte jest, że w niektórych regionach Hiszpanii, takich jak Wyspy Kanaryjskie, język angielski jest językiem powszechnie używanym, czy też że niektórzy hiszpańscy konsumenci posiadają znajomość tego języka”. Taki wniosek stanowi naruszenia prawa, gdyż z tego orzeczenia wynika, że przy dokonywaniu w danym przypadku oceny możliwości i zdolności językowych przeciętnego konsumenta jedyną kwestią, jaką należy ustalić jest kwestia głównego bądź przeważającego języka w państwie członkowskim, w którym chronione są prawa do wcześniejszego znaku towarowego, bez uwzględnienia innych okoliczności faktycznych właściwych do określenia charakteru danego konsumenta.

3) Inne naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia. Określając trzy kategorie podobieństwa między towarami i usługami objętymi zgłoszeniem a towarami i usługami, jakie miałyby być objęte wcześniej chronionym prawem, mianowicie jako towary i usługi „częściowo identyczne”, „częściowo bardzo podobne” oraz „częściowo nieróżniące się od siebie w sposób znaczący” Sąd naruszył prawo nie uwzględniając wpływu tych trzech kategorii na jego ocenę istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-400/08)

(2008/C 285/48)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Traversa i R. Vidal Puig, pełnomocnicy, wspomagani przez C. Fernández Vicién i I. Moreno-Tapię Rivas, abogadas)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że wprowadzając ograniczenia w tworzeniu obiektów handlowych, wynikające z ustawy 7/1996 o

handlu detalicznym i przepisów Comunidad Autónoma de Cataluña [regionu autonomicznego Katalonii] dotyczących tej samej kwestii (ustawa 18/2005 o placówkach handlowych; dekret 378/2006 w sprawie przepisów wykonawczych do ustawy 18/2005 i dekret 379/2006 w sprawie zatwierdzenia nowego miejscowego sektorowego planu placówek handlowych), Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 43 WE.

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

omawiane hiszpańskie i katalońskie przepisy (ustawa 7/1996, katalońska ustawa 18/2005, katalońskie dekrety 378/2006 y 379/2006) wymagają, by każdy podmiot gospodarczy pragnący otworzyć lub rozbudować duże centrum handlowe, zmienić zakres jego działalności, przenieść je lub przekazać, uzyskała, poza przewidzianym przepisami zezwoleniem miejskim na rozpoczęcie działalności gospodarczej, mającym na celu sprawdzenie zgodności placówki z obowiązującymi przepisami urbanistycznymi, zezwolenie Generalidad [rządu regionalnego]. Wydawanie zezwoleń zależy od szeregu elementów ocennych, między innymi tego, czy przedsięwzięcie odpowiada miejscowemu sektorowemu planowi placówek handlowych, tak, że nie można wydać zezwolenia dla jakiegokolwiek placówki, która nie spełnia wszystkich określonych w tym planie ustaleń, od umiejscowienia przedsięwzięcia w obszarze zwartej tkanki miejskiej oraz od stopnia nasycenia rynku w odniesieniu do ubiegającego się o zezwolenie przedsiębiorstwa.

Komisja ocenia, że rzeczone hiszpańskie i katalońskie przepisy stanowią nieuzasadnione ograniczenia swobody przedsiębiorczości w rozumieniu art. 43 traktatu WE z następujących względów:

(1) wymóg uzyskania zezwolenia handlowego — oprócz zezwolenia miejskiego -, wydawanego zgodnie z określonymi kryteriami, związanymi nie tylko z przepisami w sprawie zagospodarowania przestrzennego i środowiska, lecz również z potencjalnymi skutkami gospodarczymi nowo tworzonych określonych rodzajów wielkopowierzchniowych obiektów handlowych dla struktury konkurencji na rynku dystrybucji oraz ze sprawdzeniem istnienia „potrzeby rynkowej” bardzo utrudnia tworzenie określonych wielkopowierzchniowych obiektów handlowych.

(2) omawiane przepisy krajowe powodują dyskryminację, ponieważ faworyzują tworzenie centrów handlowych mniejszych rozmiarów (odpowiadających tradycyjnej katalońskiej strukturze dystrybucji detalicznej, czyli handlowi lokalnemu) w stosunku do wielkich centrów handlowych (odpowiadających skali dystrybucji detalicznej stosowanej przez przedsiębiorstwa pochodzące z innych państw członkowskich).

Komisja ocenia, że przepisy te nie znajdują uzasadnienia ze względów określonych w art. 46 traktatu WE (porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne lub zdrowie publiczne), na które skądinąd władze krajowe się nie powoływały.

Komisja uważa, że podniesione przez hiszpańskie i katalońskie władze argumenty na uzasadnienie — ochrona konsumentów (ochrona drobnego handlu, aby zagwarantować istnienie konkurencyjnej oferty na każdym rynku, ochrona środowiska i środowiska miejskiego) nie mogą zostać przyjęte z następujących względów:

- (1) kryteria określone w badanych przepisach nie zmierzają w rzeczywistości do ochrony konsumentów, jak utrzymują władze krajowe, tylko do wspierania sektora drobnego handlu ze szkodą dla wielkich marek handlu detalicznego. Dlatego też środki te nie są odpowiednie do osiągnięcia podanego celu, ponieważ w rzeczywistości mają one cele o charakterze gospodarczym.
- (2) omawiane środki wykraczają poza to, co niezbędne do osiągnięcia zamierzonych celów. W każdym razie to do krajowych władz należy wykazanie, że celów, na które się powołują, nie można by osiągnąć za pomocą mniej restrykcyjnych środków.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Słowenii

(Sprawa C-402/08)

(2008/C 285/49)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: U. Wölker i V. Kovačič, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu dostosowania się do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu⁽¹⁾, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republikę Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2004/35/WE upłynął w dniu 30 kwietnia 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 143, s. 56.

Odwołanie od wyroku Sadu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 9 lipca 2008 r. w sprawie T-429/04 **Trubowest Handel GmbH i Viktor Makarov przeciwko Radzie i Komisji**, wniesione w dniu 23 września 2008 r. przez **Trubowest Handel GmbH i Viktora Makarova**

(Sprawa C-419/08 P)

(2008/C 285/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Trubowest Handel GmbH i Viktor Makarov (przedstawiciele: K. Adamantopoulos, E. Petritsi, dikigoroji)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą o:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji w całości;
- uwzględnienie przez Trybunał, w drodze wydania ostatecznego orzeczenia, skargi odszkodowawczej wniesionej do Sądu Pierwszej Instancji (SPI) na podstawie art. 288 WE, lub — tytułem ewentualnym — przekazanie SPI sprawy do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Rady i Komisji ich własnymi kosztami, a także wszelkimi kosztami poniesionymi przez wnoszących odwołanie w toku niniejszego postępowania oraz postępowania przed SPI.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony z następujących względów:

- 1) SPI naruszył prawo, dokonując wykładni prawa wspólnotowego i stosując je w odniesieniu do warunków, na jakich po stronie Wspólnoty może powstawać odpowiedzialność pozasądowa zgodnie z art. 288 akapit drugi WE. Po pierwsze wnoszący odwołanie twierdzą, że zaskarżony wyrok wydany został z naruszeniem prawa, gdyż SPI zupełnie nie wziął pod uwagę zarzucanego czynu bezprawnego w kontekście oceny związku przyczynowego, a także nie przeanalizował go w jego kontekście prawnym, mimo iż powinien był tak postąpić w celu ustalenia odpowiedzialności prawnej Wspólnoty. SPI naruszył prawo poprzez niedokonanie, zgodnie z prawem wspólnotowym, prawidłowej oceny istnienia bezpośredniego związku przyczynowego między postępowaniem instytucji wspólnotowych a wynikłą z niego szkodą poniesioną przez wnoszących odwołanie, oraz poprzez uznanie, że nie istniał wystarczająco bezpośredni związek przyczynowy między postępowaniem instytucji wspólnotowych a powstałą szkodą na tej podstawie, że wnoszący odwołanie nie wykazali zachowania po ich stronie należytej staranności lub, że winę należy przypisać wyłącznie władzom niemieckim.